

[Christmas Møller.]

er noget naturligt i, at man supplerer den Løn, som den højere Embedsmand har, og det gør man bl. a. ved at give ham forskellige Bierhverv, hvor man mener han kan gøre Nytte.

Derfor vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg synes, at hele den Diskussion, der her har været rejst, fører til, at man med stor Styrke, naar Tjenestemandsløven skal revideres, maa komme ind paa hele dette Spørgsmaal.

Samtidig med, at jeg ønsker at sige dette, og samtidig med, at jeg ønsker at gøre gældende, at man selvsagt fra alle Sider i saa ringe Udstrækning som muligt ønsker, at de højere Embedsmænd skal have Bierhverv, maa jeg for vort Vedkommende sige, at vi maa tage Afstand fra de voldsomme Udtryk, der fra forskellig Side er fremsat overfor Embedsmændene, og som efter vor Opfattelse intet har med denne Sags Realitet at gøre.

Men vi erkender altsaa for vort Vedkommende, saaledes som det ærede Medlem Hr. Korsgaard har gjort det, at der i denne Sag er Forhold, som vi ikke er tilfredse med. Og hvis man saa rejser det Spørgsmaal — og det har den højtærede Handelsminister jo gjort, og det er ogsaa et Spørgsmaal, der andetsteds har været rejst meget stærkt — om Rigsdagen da ikke har passet tilstrækkeligt paa, om man i det ene eller det andet Udvalg ikke i tilstrækkelig Udstrækning har været tilstrækkelig agtpaaagivende overfor det Forhold, man her har kritiseret, vil jeg gerne heroverfor sige, at jeg tror ikke, at man kan erkende, at den højtærede Handelsminister har fuldkommen Ret i de Betragtninger, han gjorde gældende for et Øjeblik siden.

Jeg maa have Lov til at henvise til, at vort Partis Medlem i Firemandsudvalget, det ærede Medlem Hr. Pitzner, den 18. Januar (Folketingstidenden Sp. 3471) sagde følgende, som jeg beder om Tilladelse til at citere:

„Naar det er blevet udtalt af den tidligere Handelsminister, det ærede Medlem Hr. Slebsager, at disse Honorarer blev fastsat efter Forhandling med Firemandsudvalget, maa jeg sige, at det Udtryk kan man efter mit Skøn ikke bruge.“
Og jeg gaar videre og siger, at selv om der maaske ogsaa i denne Sag kan være et og andet at bebrejde Rigsdagsudvalget — og den højtærede Handelsminister vil bebrejde Firemandsudvalget og vil ogsaa bebrejde Folketingets Landmandsbankudvalg noget

—, maa jeg maaske have Lov til i denne Forbindelse at gøre opmærksom paa, at i Skrivelsen af 3. April 1928 hedder det udtrykkeligt angaaende Tomandsudvalgets Honorarer, at nogen Bestemmelse angaaende Spørgsmaal om *eventuel* Ydelse af Honorar for det af Medlemmerne udførte Arbejde er ikke truffet. Jeg synes derfor ikke, den højtærede Minister kunde bruge Skrivelsen, som han har gjort det.

Men lad os blot erkende, at i det Øjeblik en Sag som denne opstaar, ved vi jo alle saare vel, at saa bliver der altid Strid, om dette og hint nu skulde forstaas saaledes, at man har faaet Tilslutning, eller blot saaledes, at Sagen var taget til Efterretning. Nogen Berettigelse for Rigsdagen til at sige, at den har klaret alt for sig i denne Sags tidligere Faser, vil jeg for mit Vedkommende aldeles ikke hævde, men jeg vil som Ordfører for mit Parti her sige, at det er ej heller Spørgsmaalet om, hvad der er sket, der i saa høj Grad interesserer os, som det er dette med Udgangspunkt i de Forhandlinger, der fandt Sted den 18. Januar, at søge at finde en tilfredsstillende Ordning for Fremtiden.

Og her vil jeg gerne understrege, at vi for vort Vedkommende er af den Opfattelse, at Embedsmænd ikke bør have Honorar for Arbejde, som naturligt falder ind under deres Embedsomraade, og Dobbelt honorering — jeg indrømmer begribeligvis, at man kan sige i Departementschef Dahlhoffs Tilfælde, at Arbejdet ikke er det samme — vil vi for vort Vedkommende mene ikke er tilstedelig.

Det tredie Spørgsmaal, som blev stærkt drøftet, er et Spørgsmaal, som er langt vanskeligere. Ved de to første Spørgsmaal er der begribeligvis Enighed i den Forstand, at vi er enige om, at saadan og saadan skal det være, men der kan maaske ses noget forskelligt paa, om det rammer de Tilfælde, der her har foreligget. Det tredie Spørgsmaal, som er det vigtigste, og som er et meget vanskeligt Spørgsmaal, er Spørgsmaalet om Departementschef Dalhoffs Stilling som Formand for Landmandsbankens Afviklingsafdelings Bestyrelse.

Her vil jeg gerne først sige, at jeg er af den Opfattelse, at Departementschefen ikke kan siges som Formand for Afviklingsafdelingens Bestyrelse at have et Hverv, som naturligt falder ind under hans Embedsomraade. Men det er ej heller saa meget den Side af Sagen, der interesserer, nej, det er det Spørgsmaal, om man ikke ved at have Departementschefen som Formand for Afviklingsafdelingens Bestyrelse i Virkelig-